

Константин Величков

Просяк

Торба и тояга, торба и тояга...
по цял ден се скитам из прахът, калта.
Пече ли слънцето, порой ли наляга,
влача се едноман и само нощта
на моята снага, и тъй веч изгнила,
подлива по малко от своят елей.
Но щом е на изток зората избила
и в гъстото храстъе славеят запей,
сънят, този дар на природата – майка,
отбягва от мене – костите болят.
И ставам, и цял ден низ пътя се вайкам.
Ръце ми треперят, крака ми тежат.
Но няма пак друго какво да се прави:
у дома край къта старата лежи.
Ех, боже, прости ме, едва л' ще оздрави,
но мен като камък на сърце лежи...
Да, аз судни мъки със нея патих:
но вижда се, богу аз много съгреших...
Тъй съдено било: на стари години
с просия да мина тоз мътния свет...
А тъй ли то беше, когато в младина
аз, пълнен с надежди, сал гледах напред!...
Три сокола – сина войната грабна ми,
къщица, добитък и всичко хвъркна.
Аз все се надявах и мислех: не сами
в тоз свят ний остаяме, има една
и силна, и щедра ръка да помага,
има и добри приятели, но
тез мои надежди ойдоха наврага
и мен ми остана веч само една:
торба и тояга, торба и тояга!

Кюстендил, юлий 1883

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Гергана Стойчева

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6322>]